

یادداشت

عبدالکریم حسین‌زاده
عضو فراکسیون امید

دولت کوچک با کدام معیار؟

ادغام وزارتخانه‌ها با هدف چابک‌سازی و کوچک‌کردن دولت تنها یک برداشت سطحی و بدون عمق از یک ضرورت حیاتی در ساختار اداری و اجرایی کشور بود. دولت قبل به بهانه حکم قانون برنامه پنجم توسعه برای کوچک‌سازی دولت، تعداد وزارتخانه‌ها را به ۱۸ کاهش داد. اما آیا کاستن از تعداد وزارتخانه‌های دولت را می‌توان کوچک‌سازی دولت نامید؟ به نظر می‌رسد چنین سیاستی برای اجرای این حکم تنها بسنده کردن به آمارهای روی کاغذ باشد نه چیزی بیش از این.

چرا که عملاً با ادغام وزارتخانه‌ها، دولت آنگونه که مد نظر صاحب‌نظران اقتصادی و احکام قانون برنامه است، کوچک نشده است. با سیاست ادغام وزارتخانه‌هایی عریض و طویل با ساختاری سنگین و کم‌تحرك ایجاد شدند که توان حرکت چندانی نداشتند. مضافاً اینکه تمام حوزه‌ها و ابعاد تصدیگری وزارتخانه‌های ادغام شده در وزارتخانه‌های جدید تجمع شد و به عبارتی دولت از بار مسئولیت خود در امور اجرایی نکاست. چابک‌سازی دولت در معنای واقعی خود نه کاستن از تعداد وزارتخانه‌ها بلکه واگذاری بار تصدی امور به بخش‌های غیر دولتی و تقویت بخش خصوصی است. در کشوری که دولت و نهادهای حاکمیتی همچنان بیشترین نفوذ تصدیگری را در مسائل اجرایی دارند آیا فرقی می‌کند تعداد وزارتخانه‌ها ۱۰ باشد یا ۲۰ یا بیشتر؟ آنچه دولت را کوچک و چابک خواهد ساخت نه تعداد وزارتخانه‌ها بلکه سیاست‌گذاری‌های مبتنی بر تقویت بخش خصوصی و مشارکت دادن آن در مسائل اجرایی است. این یک خلط میجت بزرگ است که گفته شود ادغام وزارتخانه‌ها می‌تواند منجر به چابک‌سازی دولت شود. آیا وزارتخانه سنگین و عریض و طویل و پر مسئولیتی مانند وزارت راه و شهرسازی با ۲۱ معاونت مختلف، اساساً می‌تواند مجموعه‌ای چابک و سریع باشد؟ قطعاً چنین چیزی امکان‌پذیر نخواهد بود. در این شرایط اگر کوچک کردن دولت با هدف تسریع امور اجرایی هدف باشد لازم است دقت شود که ما نیازمند وزارتخانه‌ها و ساختارهایی کوچک و با محدوده مسئولیت کمتر هستیم. ساختارهایی که تمرکز اجرایی به مراتب بالاتری دارند و به دلیل مشغله نداشتن‌های فراگیر این امکان را دارند که بیشتر به مشارکت دادن بخش خصوصی بیندیشند و برای آن چاره‌اندیشی کنند. همچنین ساختارهای کوچک و محدود می‌تواند به صورت تخصصی‌تر به مسائل زیر مجموعه خود بپردازند. کوتاه اینکه دولت بزرگ و کم‌تحرك الزام دولتی نیست که تعداد وزارتخانه‌های آن بیشتر باشد. دولت بزرگ دولتی است که ساختارهای آن به دلیل وزن سنگین توان تمرکز روی مسائل تخصصی را ندارند و نمی‌توانند به همین دلیل برای مشارکت بخش خصوصی زمینه‌سازی کنند.

یادداشت

مهدی لوهوتی
عضو فراکسیون مسئولین

بازگشت از یک اشتباه

ادغام و تفکیک وزارتخانه‌ها به خودی خود نه کار اشتباهی است و نه تضمین‌کننده اصلاح ساختار دولت به نفع روان شدن فعالیت‌ها. چیزی که در این میان تعیین‌کننده نهایی خواهد بود، چگونگی انجام این کار است. بر این اساس هم‌اکنون بعد از گذشت ۵ سال از ادغام وزارتخانه‌ها در دولت دهم می‌توان به روشنی دآوری کرد که ادغام این وزارتخانه‌ها به روش صحیحی انجام نشده است. کوه این ادعا هم کار آبی نداشتن لازم ساختارهای است که بعد از ادغام وزارتخانه‌ها به وجود آمدند. چیزی که مشهود است این بود که نه امور اجرایی دولت سرعت و کیفیت بیشتری پیدا کرد و نه ادغام وزارتخانه‌ها جهشی اقتصادی در کشور به دنبال داشت. شتابزدگی مهم‌ترین نکته محسوس در ادغام وزارتخانه‌ها طی دولت سابق بود. اتفاقی که باید در ادامه این ادغام‌ها رخ می‌داد، افزایش توان بازگرایی بخش خصوصی بود که عملاً چنین نشد. اکنون بعد از شش سال ناکارآمدی آن ساختارها بخوبی هویدا شده است. ما در یک حوزه، بخش مهم مربوط به جوانان را کاملاً زیر سایه ورش بردیم و در حوزه‌ای دیگر مسائل مربوط به صنعت حمل و نقل و شهرسازی را انتهای دلیل شبهات عملیات عمرانی در آنته‌په‌یکدیگر پیوند زدیم. حال آنکه فلسفه و مناسبات هر کدام از این حوزه‌ها کاملاً متفاوت بود. اکنون برای غلبه بر مشکلات به وجود آمده ناشی از ایجاد وزارتخانه‌هایی با ساختار کم‌تحرك نیاز داریم تا به نقطه صفر برگردیم و دوباره از آن کار آغاز کنیم. نقطه صفر همان جایی است که طرح‌های پیاپی ادغام بدون مطالعه عمیق کلید خورد. ما در آن طرح‌ها، ساختارهایی ساختیم که از زیربنا دچار مشکلات اساسی هستند. مهم‌ترین این مشکلات آن است که با دادن مسئولیت‌های پر تعداد به یک دستگاه امکان تمرکز مدیریتی در رأس آن را کاهش دادیم و به زیان ساده‌داری در دستگاه‌ها و وزارتخانه‌های ایجاد شده دلمشغولی‌ها و مسئولیت‌های متعددی ایجاد کردیم که رتق و فتق هم‌زمان آنها بسیار سخت است. خصوصاً در شرایطی که بخش خصوصی قدرتمند و پرتوانی در کنار این ساختارهای پر مسئولیت دولتی وجود ندارد و آنها موظف هستند به تنهایی امور هر حوزه‌ای را اداره کنند. تفکیک وزارتخانه‌های ایجاد شده جدید بیش از آنکه اصلاح ساختار باشد به معنای پذیرش یک اشتباه بزرگ در تصمیم‌گیری‌های کلان کشور است که اکنون به بن‌بست خورده است. ما اکنون می‌توانیم با درس گرفتن از این تجربه شکست‌خورده با ندخته‌های بیشتری به نقطه صفر برگردیم و کار اصلاح ساختاری را از آنجاییش بگیریم.

یادداشت

محسن کوهکن
عضو فراکسیون ولیایی

تفکیک شتابزده بعد از ادغام شتابزده

در اینکه ادغام‌های صورت گرفته در دولت قبل چندان پیش‌زمینه کارشناسی انجام‌نشده و نتوانسته به اهداف ناظر به کوچک کردن بار اجرایی دولت بینجامد شکی نیست. اما این استدلال نمی‌تواند به تنهایی پیش‌نیاز تفکیک همین وزارتخانه‌ها در فرصت باقی مانده تا تشکیل دولت دوازدهم باشد، چرا که مهم‌ترین وابستگی‌ترین اشکال ادغام‌ها اکنون نیز در لایحه تفکیک به چشم می‌آید و آن هم شتابزدگی چنین تصمیمی است. ما نمی‌توانیم برای گریز از یک موقعیت نامناسب که بر اساس یک تصمیم شتابزده ایجاد شده، دوباره تصمیمی شتابزده بگیریم. چرا که نتیجه چنین تصمیمی می‌تواند باز هم منجر به پشیمانی شود و این یعنی تکرار سیکل چنین تصمیم‌گیری‌هایی. دولت یازدهم چهار سال وقت کافی برای تفکیک وزارتخانه‌های مورد تأکید لایحه را داشته است. حتی در مجلس فعلی هم یک سال وقت برای اتخاذ چنین تصمیمی وجود داشت. سؤال اساسی این است که چرا دولت یازدهم ترجیح داد تا در دست در آخرین فرصت باقی مانده دست به چنین تغییر بنیادین و مهمی بزند. دولت می‌توانست در میانه عمر یک ساله مجلس فعلی به جای تغییر سه وزیر که تصمیم کلان بود، ساختار خود را بر اساس تمایل به تفکیک وزارتخانه‌های ادغام شده در دولت قبل اصلاح کند. لایحه دولت هم‌اکنون مجلس را در آستانه یک تصمیم بزرگ قرار داده است. ادغام وزارتخانه‌ها بیشتر نشان داد که عمق تأثیر چنین تصمیمی می‌تواند تا کجا باشد و تا چندین سال حوزه‌های بسیاری را متأثر کند. آیا در چنین شرایطی منطقی است که مجلس چنین تصمیمی را انتخاب به دلیل کمبود وقت رئیس جمهوری برای معرفی کابینه بعدی با سرعت و بدون بررسی‌های همه‌جانبه و دقیق اتخاذ کند؟ به هر تقدیر به نظر می‌رسد که زمان کافی برای گرفتن یک تصمیم منطقی و فنی در این زمینه در صورت بررسی این لایحه تا قبل از معرفی وزیران جدید، صرف نخواهد شد. هر چند بعد از تشکیل دولت دوازدهم هم تصویب این لایحه و تغییر ساختار دولت و به تبع آن معرفی وزیران جدید می‌تواند وقت مفید دولت را بگیرد اما آسیب این کار بسیار کمتر از تصویب بدون تأمل چنین لایحه‌ای است. چرا که تفکیک شتابزده این وزارتخانه‌ها، حوزه‌های بسیار مهم و حیاتی کشور را تا چندین سال درگیر خود خواهد کرد و عمر این تأثیر بسیار بیشتر از عمر چهار ساله دولت دوازدهم خواهد بود. بنابراین ترجیح این است که دولت و مجلس گرفتاری‌های تغییر ساختار دولت در میانه عمر دولت دوازدهم را به جان بخردند تا مملکت با صلح‌ناهایی به مراتب طولانی‌تر درگیر گرفتاری‌های ناشی از یک تصمیم سریع و شتابزده نشود.

عکس سجاد صفاری / ایران‌پاپر

«ایران» از استدلال‌های موافقان و مخالفان لایحه تفکیک ۳ وزارتخانه گزارش می‌دهد

ادغام یا تفکیک؛ مسأله کارآمدی است

احسان بدایعی

دولتی‌ها و حامیان آنها در مجلس تمام سعی خود را می‌کنند تا لایحه تفکیک سه وزارتخانه قبل از معرفی کابینه دوازدهم تصویب شود. در آن سوی میدان اما طیف منتقدان دولت این لایحه را «شتابزده» عنوان می‌کنند. تا اینجا کار کمیسیون برنامه و بودجه این لایحه را تصویب کرده و کمیسیون‌های اقتصادی و صنعتی اما با آن مخالفت کرد. در ادامه هم باید کمیسیون اجتماعی به‌عنوان کمیسیون اصلی به بررسی آن بپردازد. قدم نهایی هم بررسی و تصویب در صحن علنی است. کمتر از یک ماه دیگر مراسم تحلیف حسن روحانی به‌عنوان رئیس دولت دوازدهم در بهارستان برگزار می‌شود و بعد از آن، او دو هفته فرصت دارد تا وزیران پیشنهادی خود را به مجلس معرفی کند. لایحه تفکیک اگر تا ۶ هفته آینده لایحه تفکیک وزارتخانه‌ها به سرانجام نرسد، حسن روحانی باید فهرست پیشنهادی خود را بر اساس ترکیب فعلی وزارتخانه‌ها تصویب کند و این چیزی نیست که مطلوب پاستورنشینان باشد. حتی هواداران و حامیان آنها در مجلس هم می‌کوشند تا کار در همین ۶ هفته به نقطه سرانجام خود برسد و در ماه‌های پس از آغاز به کار دولت دوازدهم یک بار دیگر فهرست جدیدی از وزیران برای گرفتن رای اعتماد در وزارتخانه‌های جدید به مجلس نیاید. اما در همین شرایط که لایحه تفکیک وزارتخانه‌ها در مجلس دو گروه موافق و مخالف دارد، گروه سوم می‌هم می‌کوشند تا موردی دیگر را نیز به این لایحه اضافه کنند؛ تفکیک وزارت کار. موردی که اگر اضافه شود حجم بررسی‌های مجلس را هم

دولت مورد انتقاد جدی برخی ناظران سیاسی قرار گرفت. خصوصاً ادغام وزارتخانه‌های مسکن و شهرسازی و راه و ترابری که گفته می‌شد احمدی‌نژاد به تلافی استیضاح حمید بهبهانی انجام داده است. در آن زمان مجلس هشتم در فواصل زمانی بسیار کوتاهی لوائح دولت برای ادغام وزارتخانه‌ها را تبدیل به قانون می‌کرد. به‌طور مثال برای وزارتخانه راه و شهرسازی، لایحه دولت در روز چهارم خردادماه سال ۹۰ تقدیم مجلس شد و تنها یک هفته بعد یعنی روز ۱۱ خردادماه مجلس به ادغام وزارتخانه‌های راه و ترابری، مسکن و شهرسازی و ارتباطات و وزارت ارتباطات و فنساروی اطلاعات وزارت امور زیربنایی و ارتباطات تشکیل شد که شورای نگهبان، چون دولت ادغام وزارت ارتباطات با این دو را تصویب نکرده بود، رد کرد. برای این دو در تاریخ ۳۱ خرداد ۱۳۹۰ با تصویب مجلس شورای اسلامی و در یکم تیرماه تأیید شورای نگهبان قانون اساسی، وزارت راه و ترابری با وزارتخانه مسکن و شهرسازی ادغام شد و وزارت ارتباطات و فنساروی اطلاعات را از آن بیرون رفت و با تصویب مجلس و تغییر نام آن، وزارت راه و شهرسازی درست شد. در موارد دیگر هم به همین شکل به همت نمایندگان آن روز بخت با دولت احمدی‌نژاد یار بود و هیچگاه فاصله زمانی بین تقدیم لوائح ادغام وزارتخانه به مجلس تا تصویب لوائح بیشتر از ۲۰ روز نشد. حالا اما برای تفکیک دوباره همین وزارتخانه‌ها، لایحه دولت بیش از یک ماه است که تقدیم مجلس شده است. مجلس در گام نخست نیز با دو فوریتی این لایحه موافقت نکرد و به یک فوریت آن رای مثبت داد.

دولت در پی تسریع بررسی لایحه

اصلاً بعید نیست که یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های این روزهای حسن روحانی برای چیدن کابینه جدیدش تعیین تکلیف همین لایحه باشد. لایحه‌ای که معادن و تجارت» است. قرار است از فرآیند تفکیک این سه مجموعه، پنج وزارتخانه جدید یعنی وزارتخانه‌های «راه و ترابری»، «مسکن و شهرسازی»، «صنعت و معدن»، «ورزش» و همچنین «بازرگانی» به همراه سازمان جوانان ایجاد شوند. اما تلاش گروهی از نمایندگان در مجلس هم ناظر به این است که وزارتخانه تعاون، کار و رفاه اجتماعی هم به بد وزارتخانه‌های رفاه و همین‌طور کار و تعاون تقسیم شود. اما در این میان یک موضوع مهم وجود دارد که افق تصویب لایحه دولت تا قبل از معرفی کابینه را قدری مبهم کرده است؛ مجلس تا قبل از تحلیف رئیس جمهوری تنها یک هفته مشغول به کار خواهد بود و بعد از آن سه هفته تعطیلات در پیش است. سؤال اساسی این است که آیا لایحه مهم دولت در این یک هفته به نقطه پایانی خود خواهد رسید یا خیر؟

■ بخت موافق احمدی‌نژاد

برای ادغام در مجلس هشتم

ادغام وزارتخانه‌ها سیاستی بود که در دولت دهم مورد تأکید محمود احمدی‌نژاد قرار گرفته بود. او در فاصله زمانی ۸ دی ۱۳۸۹ تا ۸ تیر ۱۳۹۰ یعنی ۶ ماه، وزارتخانه و سازمان دولت را تبدیل به سه وزارتخانه جدید کرد. در همان ایام ادغام‌های انجام شده در

پاستورنشینان فکر می‌کردند، سخت‌تر است. خصوصاً اینکه لایجانی این حرف را در قامت سیاستمداری زده که چهار سال است به دفاع و حمایت از دولت حسن روحانی و برنامه‌های او شیره شده است. کاملاً طبیعی است که نظر مخالف او روی طیفی از نمایندگان هم تأثیر خود را بگذارد و رای آنها را برای چنین لایحه‌ای به سمت مواضع صنعتی ببرد. رئیس مجلس موضع خود را در شرایطی بیان کرده که رئیس جمهوری سخت درگیر تعیین اعضای کابینه بعدی خود است و رد و پیا تصویب این لایحه تأثیر بسیار زیادی بر این دارد. در این لایحه سیاسی نیست و جنبه فنی دارد. از جمله «محسن کوهکن» که معتقد است: «دولت وقت کافی برای این لایحه را صرف نکرده. از رفتار بیرونی دولت هم مشخص است که آنها تا قبل از تقدیم لایحه درگیر انتخابات بودند و وقتی که از ادامه کار آقای روحانی اطمینان پیدا کردند، این لایحه را نوشتند تا ادامه کار بر اساس خواسته‌ها و تمایلات آنها باشد.»

■ شتابزدگی، بهانه مخالفان

در جبهه مقابل یعنی مخالفان دولت هیچ تلاشی برای پنهان کردن مخالفت‌ها با این لایحه دیده نمی‌شود. آنها اما عموماً می‌گویند مخالفت‌شان با این لایحه سیاسی نیست و جنبه فنی دارد. در این لایحه سیاسی نیست و جنبه فنی دارد. از جمله «محسن کوهکن» که معتقد است: «دولت وقت کافی برای این لایحه را صرف نکرده. از رفتار بیرونی دولت هم مشخص است که آنها تا قبل از تقدیم لایحه درگیر انتخابات بودند و وقتی که از ادامه کار آقای روحانی اطمینان پیدا کردند، این لایحه را نوشتند تا ادامه کار بر اساس خواسته‌ها و تمایلات آنها باشد.» او استدلال می‌کند: «دولت اگر واقعاً مسئولیت یک تغییر ساختاری اساسی ایجاد کند می‌توانست لایحه خود را تا قبل از انتخابات که وقت هم داشت به

■ ارزیابی موافقان دولت از مخالفت‌ها

برخی از نمایندگان حامی دولت معتقد هستند که مخالفان دولت درست از گلگواه تعیین اعضای کابینه جدید برای فشارهای خود بهره خواهند برد و بر این موقعیت چشم نخواهند پوشید. از جمله قاسم میرزایی نیکو که

■ محمد رضا تابش، موافق لایحه: قسمت زیادی از مخالفت‌ها با لایحه دولت بیشتر از آنکه

مواضعی «فنی» باشد مخالفت‌هایی «سیاسی» است

بهرام پارسیایی، موافق لایحه: وقتی طیف مخالف دولت به هر روشی برای نه گفتن به اقدامات دولت و برنامه‌های آن و اجرا نشدن این منویات بهره می‌برند تا فشار خود را افزایش دهند، بسیار طبیعی است که با تلاش برای تصویب نشدن این لایحه تا مرداد ماه، بکوشند که مشغولیتی غیر ضروری برای دولت ایجاد کنند

■ سید حسین نقوی، مخالف لایحه: دولت می‌خواهد هم فشارش به نمایندگان برای بررسی سریع توجیه‌پذیر باشد و هم در این سرعت طرح خود را جلو ببرد که ما قطعاً با این تاکتیک همراه نخواهیم شد

■ ولی‌الله داداشی، مخالف لایحه: درست است که ادغام‌های آقای احمدی‌نژاد چندان اصولی نبود اما این نباید توجیه‌کننده تفکیک غیر اصولی باشد

■ عبدالکریم حسین‌زاده: بر اساس الحاقیه‌ای که در دست تهیه است قرار بر این شده که وزارتخانه کار، تعاون و رفاه اجتماعی به دو وزارت کار، تعاون و وزارت رفاه تقسیم و دو بخش هزینه‌ای و درآمدی وزارتخانه از هم تفکیک شوند

■ به نظر می‌رسد فارغ از برخی اهداف سیاسی مخالفان لایحه تفکیک، موافقان و مخالفان این لایحه دغدغه کارآمدی بیشتر وزارتخانه‌ها و دولت را دارند

نیم نگاه

به «ایران» می‌گوید: «مخالفان دولت اگر به این فکر باشند که دولت را برای مقاصد سیاسی زمین‌گیر کنند، بعید نیست که از موقعیت لایحه ادغام وزارتخانه‌ها سود نبرند. به هر حال به تعویق انداختن تصویب این لایحه به هر روشی گرفتاری‌های زیادی برای دولت ایجاد خواهد کرد و اگر لایحه به قبل از تشکیل کابینه دوازدهم نرسد می‌توان گفت که بعد از آن حداقل ۶ ماه از وقت دولت را خواهد گرفت.» سخنان میرزایی نیکو تنها یک گمانه است اما نمایندگان دیگری مانند بهرام پارسیایی هم هستند که اعتقاد دارند مخالفان دولت این کار را خواهند کرد. او توضیح می‌دهد: «وقتی لایحه تفکیک وزارتخانه‌ها بپردازد و این به معنای توجیه کردن چشم‌پوشی بر خلا‌ها و مشکلات و بی‌دقتی‌های لایحه مذکور است. به عبارتی دولت می‌خواهد هم فشارش به نمایندگان برای بررسی سریع توجیه‌پذیر باشد و هم در این سرعت طرح خود را جلو ببرد که ما قطعاً با این تاکتیک همراه نخواهیم شد.» ولی‌الله داداشی نیز دیگر نماینده منتقد

دولت است که به مخالفت با این لایحه پرداخته. او با بیان اینکه «درست است که ادغام‌های آقای احمدی‌نژاد چندان اصولی نبود اما این نباید توجیه‌کننده ساده‌ای برای تصویب این لایحه نداشته باشد. لاقلاً می‌توان اینگونه برداشت کرد که تفکیک این وزارتخانه‌ها توسط دولت روحانی به سادگی ادغام آنها در زمان احمدی‌نژاد نخواهد بود. خصوصاً اینکه مخالفان دولت اصرار دارند تفکیک وزارتخانه‌ها بر خلاف تکالیف لوائح پنجم و ششم توسعه برای کوچک‌سازی دولت است. در این بین اما گروه دیگری هم در تلاش هستند تا وزارت کار و تعاون و وزارت رفاه تقسیم و دو بخش هزینه‌ای وجود دارد که می‌تواند خیال دولت را از مایل به آن نیست.

■ الحاق تفکیک وزارت کار به لایحه دولت

مجموعه این موضع‌گیری‌ها می‌تواند تأیید کند که دولت شاید مسیر چندان طولانی برای تصویب این لایحه نداشته باشد. لاقلاً می‌توان اینگونه برداشت کرد که تفکیک این وزارتخانه‌ها توسط دولت روحانی به سادگی ادغام آنها در زمان احمدی‌نژاد نخواهد بود. خصوصاً اینکه مخالفان دولت اصرار دارند تفکیک وزارتخانه‌ها بر خلاف تکالیف لوائح پنجم و ششم توسعه برای کوچک‌سازی دولت است. در این بین اما گروه دیگری هم در تلاش هستند تا وزارت کار و تعاون و وزارت رفاه تقسیم و دو بخش هزینه‌ای وجود دارد که می‌تواند خیال دولت را از مایل به آن نیست.

■ محدودیت زمانی مانع بزرگی مقابل تفکیک

اصلاً بعید نیست که یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های این روزهای حسن روحانی برای چیدن کابینه جدیدش تعیین تکلیف همین لایحه باشد. لایحه‌ای که معادن و تجارت» است. قرار است از فرآیند تفکیک این سه مجموعه، پنج وزارتخانه جدید یعنی وزارتخانه‌های «راه و ترابری»، «مسکن و شهرسازی»، «صنعت و معدن»، «ورزش» و همچنین «بازرگانی» به همراه سازمان جوانان ایجاد شوند. اما تلاش گروهی از نمایندگان در مجلس هم ناظر به این است که وزارتخانه تعاون، کار و رفاه اجتماعی هم به بد وزارتخانه‌های رفاه و همین‌طور کار و تعاون تقسیم شود. اما در این میان یک موضوع مهم وجود دارد که افق تصویب لایحه دولت تا قبل از معرفی کابینه را قدری مبهم کرده است؛ مجلس تا قبل از تحلیف رئیس جمهوری تنها یک هفته مشغول به کار خواهد بود و بعد از آن سه هفته تعطیلات در پیش است. سؤال اساسی این است که آیا لایحه مهم دولت در این یک هفته به نقطه پایانی خود خواهد رسید یا خیر؟

ادغام وزارتخانه‌ها سیاستی بود که در دولت دهم مورد تأکید محمود احمدی‌نژاد قرار گرفته بود. او در فاصله زمانی ۸ دی ۱۳۸۹ تا ۸ تیر ۱۳۹۰ یعنی ۶ ماه، وزارتخانه و سازمان دولت را تبدیل به سه وزارتخانه جدید کرد. در همان ایام ادغام‌های انجام شده در

دولت است که به مخالفت با این لایحه پرداخته. او با بیان اینکه «درست است که ادغام‌های آقای احمدی‌نژاد چندان اصولی نبود اما این نباید توجیه‌کننده تفکیک غیر اصولی باشد. لاقلاً می‌توان اینگونه برداشت کرد که تفکیک این وزارتخانه‌ها توسط دولت روحانی به سادگی ادغام آنها در زمان احمدی‌نژاد نخواهد بود. خصوصاً اینکه مخالفان دولت اصرار دارند تفکیک این وزارتخانه‌ها بر خلاف تکالیف لوائح پنجم و ششم توسعه برای کوچک‌سازی دولت است. در این بین اما گروه دیگری هم در تلاش هستند تا وزارت کار و تعاون و وزارت رفاه تقسیم و دو بخش هزینه‌ای و درآمدی وزارتخانه از هم تفکیک شوند